

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516204711
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8516204711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: S. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX E. XXX, zast. JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom so sídlom Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 10 433,73 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 7Csp/96/2016-124 zo dňa 27.02.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku I. o zastavení konania v časti.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie zastavil konania v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 400,- Eur.
2. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.
3. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
4. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, §§ 1 ods. 2; 2 písm. a), b) a d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, §§ 52 ods. 1, 3, 4; 53 ods. 9; 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 144; 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.
5. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s., uzavrel dňa 26.06.2012 so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 9 000 eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v 120 mesačných splátkach vo výške 140,74 eur splatných k 20. dňu so splatnosťou prvej splátky dňa 20.08.2012 a poslednej splátky dňa 20.07.2022. Ročná úroková sadzba bola určená ako fixná vo výške 11,90 % ročne, v ktorej bola zohľadnená zľava vo výške a za podmienok uvedených vo zverejnení, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola v zmluve uvedená vo výške 13,87 %, priemerná RPMN vo výške 13,80 % a celková čiastka spojená s úverom vo výške 16 308,21 eur. Ďalej si strany dohodli poplatky vo výške 169 eur za spracovanie úveru, 2,99 eur za správu úveru a poistné vo výške 4,76 eur, ktoré bolo zahrnuté v mesačnej splátke. Žalovaný uhradil počas právneho

vzťahu v čase od 20.08.2012 do 16.10.2015 splátky v rôznych výškach spolu vo výške 2 374,60 eur. Z tejto sumy bola na istinu započítaná suma vo výške 70 eur, na poplatky suma 399,57 eur, na riadny úrok suma 1 661,92 eur a na úrok z omeškania suma 243,11 eur. Následne v období od 11.02.2016 do 16.03.2017 v 13 splátkach po 100 eur uhradil žalovaný sumu celkom vo výške 1 300 eur (každý mesiac 100 eur okrem marca 2016), o ktorú bola znížená istina úveru. Dňa 09.09.2015 vyhotovil právny predchodca žalobcu výzvu adresovanú žalovanému, ktorou ho vyzval na úhradu dlžných splátok. Doklad o doručení alebo aspoň o odoslaní tejto výzvy žalobca nepredložil. Dňa 30.09.2015 vyhotovil právny predchodca žalobcu oznámenie adresované žalovanému, ktorým mu oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 29.09.2015 a vyzval ho na zaplatenie sumy 11 292,97 eur v lehote do 15 dní. Toto oznámenie prevzal žalovaný dňa 05.10.2015. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE zo dňa 23.10.2015 bola pohľadávka z úverovej zmluvy postúpená žalobcovi, čo bolo žalovanému oznamované právnym predchodcom žalobcu, ktorý oznámenie odoslal 11.11.2015. Podľa prílohy k tejto zmluve celková pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala 11 333,73 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 8 930 eur, riadneho úroku vo výške 2 287,74 eur, úroku z omeškania vo výške 115,99 eur. Žalobca pokusom o zmier zo dňa 24.11.2016 vyzval žalovaného na úhradu dlhu.

6. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 400,- Eur konštatoval späťvzatie žaloby zo strany žalobcu, ktoré žalobca odôvodnil úhradami žalovaného po podaní žaloby v období od 14.12.2016 do 16.03.2017 (4 x 100 Eur každý mesiac).

7. Vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie konštatoval, že sa najskôr zaoberal charakterom zmluvného vzťahu uzavretého medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z povahy zmluvných strán, keď právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojho podnikania, kým žalovanému bol úver poskytnutý ako fyzickej osobe nepodnikateľovi, ako aj z obsahu zmluvy o úvere, ktorá napĺňa znaky spotrebiteľského úveru. Táto skutočnosť ani nebola sporná.

8. Súd prvej inštancie sa ďalej vysporiadal s otázkou aktívnej legitímácie. Pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie súd zisťuje, či žalobca je nositeľom práva vyplývajúceho z hmotného práva. Túto súd skúma vždy. V danom prípade ide o právo vyplývajúce zo zmluvy o úvere poskytnutého bankou, ktoré bolo postúpené tretej osobe, čiže v tomto prípade aktívna legitímácia úzko súvisí so splnením podmienok upravených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“) a v danom prípade aj so splnením podmienok pre zosplatenie úveru.

9. Podmienky na zosplatenie úveru vyplývajú z ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Predpokladom na využitie tohto práva veriteľa je omeškanie spotrebiteľa so splatením splátky aspoň tri mesiace a keď súčasne veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s viac ako troma splátkami úveru ku dňu 09.09.2015, ktorého dňa právny predchodca žalobcu vyhotovil výzvu na úhradu. Súd prvej inštancie však nemal preukázané, že by táto výzva bola aspoň odoslaná žalovanému, teda že by sa mohla aspoň dostať do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca síce tvrdil, že táto výzva bola zasielaná obyčajnou poštou, avšak žalovaný poprel, že by takúto výzvu dostal. V tomto smere preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nemal preukázané splnenie podmienok na platné zosplatenie úveru. Zosplatenie úveru preto vyhodnotil ako neplatné.

11. Pokiaľ ide o podmienky na postúpenie pohľadávky banky, v § 92 ods. 8 zákona o bankách sú okrem iného upravené dve základné podmienky pre možnosť banky postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, a to omeškanie dlžníka s plnením aspoň časti peňažného záväzku viac ako 90 dní a písomná výzva banky pred postúpením pohľadávky. V prípade postúpenia pohľadávok súd skúma, či pohľadávka bola skutočne postúpená. Ak pred postúpením pohľadávky musia byť splnené určité podmienky, je súd oprávnený skúmať aj splnenie týchto podmienok. Uvedené podmienky podľa § 92 ods. 8 ZoB sú podmienkami, ktoré musia byť splnené, aby banka mohla pohľadávku postúpiť. V opačnom prípade banka postupuje pohľadávku v rozpore s právnou úpravou, čo spôsobuje jej neplatnosť a má to za následok aj nedostatok aktívnej legitímácie postupníka.

12. Omeškanie žalovaného dlhšie ako 90 dní mal súd prvej inštancie ku dňu postúpenia pohľadávky preukázané. Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky - výzvy pred postúpením pohľadávky, žalobca predložil k žalobe výzvu zo dňa 09.09.2015 a oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 30.09.2015, ktorými preukázal splnenie podmienky písomnej výzvy pred postúpením pohľadávky banky. V § 92 ods. 8 ZoB nie sú bližšie špecifikované obsahové náležitosti výzvy pre dlžníka, z citovaného ustanovenia a z logiky veci je však potrebné vyvodiť, že ide o písomnú výzvu na úhradu dlhu, s ktorou je dlžník v omeškaní, ktorá je minimálne preukázateľne odoslaná na adresu dlžníka. Doručenie ani odoslanie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalobca nepreukázal. Túto potom nie je možné považovať za relevantnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 30.09.2015, ktoré obsahuje aj výzvu na úhradu celého zosplatneného úveru, a ktoré bolo žalovanému doručené, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB, pretože žalovaný v ňom bol vyzvaný na úhradu dlhu, ktorý v tom čase nebol povinný uhradiť vzhľadom na nepreukázanie doručenia výzvy z 09.09.2015 a teda vzhľadom na neplatné zosplatnenie úveru nebol žalovaný povinný uhradiť celý zvyšok úveru, teda nešlo o výzvu na úhradu dlhu, so zaplatením ktorého bol žalovaný v omeškaní. Súd prvej inštancie teda nemal preukázané splnenie jednej z podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na rozhodovaciu líniu, ktorej sa pridávajú viaceré súdy vo svojich rozhodnutiach, a ktoré písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky považujú za jednu z podmienok na platné postúpenie pohľadávky banky. Ak by právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá nebola platne zosplatnená, postúpil by pohľadávku v širšom rozsahu, ako bol aktuálny dlh žalovaného, čo je takisto v rozpore s § 92 ods. 8 ZB, a to spôsobuje neplatnosť postúpenia pohľadávky. Súd pri tomto názore vychádzal z definície slovného spojenia „peňažný záväzok“ použitého v prvých dvoch vetách § 92 ods. 8 ZoB, teda že ide o peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní. Do omeškania sa môže dlžník pri tej ktorej splátke dostať jej nezaplatením v lehote splatnosti a pri celom úvere sa do omeškania dostáva až platným zosplatnením úveru alebo uplynutím splatnosti aj poslednej splátky. Ak má veriteľ postúpiť peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní, môže postúpiť len splatnú pohľadávku v čase postúpenia pohľadávky.

13. K argumentácii žalobcu ohľadne možnosti postúpenia akúkoľvek pohľadávku aj bez výzvy doručenej žalovanému, a to komukoľvek a kedykoľvek (s poukazom na čl. I, bod 10 zmluvy, § 89 ods. 1 ZoB a bod 19.16. VOP) súd prvej inštancie konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3C/3/2014 zo dňa 20.12.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/34/2017, 13Co/35/2017 zo dňa 29.05.2018 bola zmluvná podmienka, obsahovo takmer rovnaká s bodom 19.16. VOP v tejto veci, vyhlásená za neprijateľnú podmienku, teda túto právny predchodca žalobcu, ani žalobca nemôžu používať, nakoľko je objektívne spôsobilá spôsobiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

14. Podobne argumentácia žalobcu, že ak omeškanie trvá dlhšie ako rok, nie je potrebné doručiť dlžníkovi písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky, nemá oporu v § 92 ods. 8 ZoB. Súd prvej inštancie pri tomto názore vychádzal z gramatického a logického výkladu prvej a druhej vety § 92 ods. 8 ZoB. Banka má právo postúpiť peňažný záväzok, ak je dlžník v omeškaní viac ako 90 dní a banka ho písomne vyzvala na jeho zaplatenie. V prvej časti druhej vety uvedeného ustanovenia zákon uvádza, že banka nemôže uplatniť toto právo (t.j. postúpiť pohľadávku), ak dlžník uhradil omeškaný peňažný záväzok. Časť druhej vety § 92 ods. 8 ZoB za bodkočiarkou nadväzuje na prvú časť druhej vety, ktorá upravuje, kedy banka nemá právo postúpiť pohľadávku (t.j. v prípade úhrady omeškaného záväzku). Slová v časti druhej vety § 92 ods. 8 ZoB za bodkočiarkou „to neplatí“ teda negujú prvú časť druhej vety a je potrebné ich vykladať tak, že ak omeškanie dlžníka, resp. súčet všetkých omeškaní, trvá viac ako 1 rok, banka má právo postúpiť pohľadávku, aj keby dlžník svoj omeškaný dlh zaplatil. Časť druhej vety za bodkočiarkou sa však vôbec nezmieňuje o podmienkach na postúpenie pohľadávky banky podľa prvej vety § 92 ods. 8 ZoB, čiže tieto neneguje, teda aj keby išlo o omeškanie dlžníka viac ako 1 rok, aj tak má banka pred postúpením pohľadávky povinnosť vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy.

15. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní od jeho právneho predchodcu, súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

16. Námietkou premlčania a nepreukázaním doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky sa súd prvej inštancie vzhľadom na nedostatok aktívnej legitímácie bližšie nezaoberal. Uviedol, že prípadný nárok žalobcu na omeškané splátky sa nejaví premlčaný, keďže úhrady žalovaného boli započítavané na splátky najskôr splatné, čo je v súlade so zákonom. Navyše vzhľadom na značný rozpor medzi sumou

získanou súčinom výšky mesačnej splátky a počtu splátok podľa zmluvy o úvere a sumou celkovej čiastky spojenej s úverom uvedenou v zmluve sa javí, že celková čiastka spojená s úverom nebola uvedená správne, čo by malo za následok uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa. V takom prípade sa úver javí ako bezúročný a bez poplatkov, teda doterajšie úhrady žalovaného nepochybne postačujú na úhradu splátok čistej istiny (ktoré by pri rovnakom počte splátok, ako je uvedené v zmluve, boli nižšie a úhrady žalovaného by postačovali na viac splátok), ktoré by mali byť premlčané pred podaním žaloby.

17. Pokiaľ ide o doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, toto má vplyv iba na to, komu má dlžník plniť, teda ani prípadné nedoručenie oznámenia o postúpení pohľadávky nespôsobuje neplatnosť postúpenia. Žalobca pritom preukázal odoslanie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému, pričom aj keby toto nebolo doručené žalovaného, žalovaný sa o postúpení pohľadávky dozvedel najneskôr doručením žaloby. Táto skutočnosť pritom nemá vplyv na aktívnu legitimáciu žalobcu.

18. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie právne podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalovaný ako strana, ktorá mala vo veci plný úspech, má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

19. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a ust. § 53 ods. 9 OZ, žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením súdu, v zmysle ktorého je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom neplatné, nakoľko žalobca nepreukázal, že by postupca upozornil žalovaného na uplatnenie tohto práva. Žalobca v konaní opakovane tvrdil, že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru a taktiež bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ. Pre úplnosť, aj v prípade, ak by žalovaný bol na uplatnenie práva podľa § 565 OZ upozornený len v podaní zo dňa 30.09.2015 (t. j. v podaní, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru), tak v zmysle odbornej literatúry je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, ak je spotrebiteľ v tomto podaní upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní do doby, do ktorej má pohľadávku zaplatiť. Z právnej úpravy ustanovenia § 53 ods. 9 OZ jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba lehotu 15 dní počítat'. Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. 15-dňová lehota však môže najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nasledujúci deň po dni, ktorý bol v splátkovom plnení dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Zákonodarca sa však v tejto súvislosti dostatočne nevysporiadal s kogentnou úpravou zakotvenou v poslednej vete ust. § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Vzhľadom na uvedené sa v ust. § 53 ods. 9 malo ustanovit', že posledná veta v ust. § 565 sa na tieto prípady nevzťahuje, ako aj to, dokedy teda dodávateľ môže toto právo uplatniť. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu ust. § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky uvedené v ust. § 53 ods. 9.

20. Odvolateľ tak uzavrel, že ako vyplýva z uvedeného, postup pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti pre neplnenie splátkového kalendára spotrebiteľom podľa ust. § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomne upozornenie dodávateľa na uplatnenie tohto práva. Dodávateľ môže spotrebiteľa upozorniť na uplatnenie tohto práva aj priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje. V posudzovanom prípade postupca využil svoje oprávnenie podľa ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a podaním zo dňa 30.09.2015 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t. j. k zosplateniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ.

21. Na základe uvedeného považoval žalobca za nesporné, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na

základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak napriek uvedenému uzavrel, že v danom prípade neboli dodržané podmienky uvedené v ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ.

22. Pokiaľ ide o postúpenie nesplatenj časti peňažného záväzku a ust. § 92 ods. 8 ZoB, žalobca uviedol, že sa nestotožňuje ani so súdnym výkladom ust. § 92 ods. 8 ZoB, v zmysle ktorého podľa názoru súdu môže byť v súlade s týmto ustanovením predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na inú osobu len pohľadávka, ktorá je už splatnou. K uvedenému súdnemu výkladu ust. § 92 ods. 8 ZoB uviedol, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ (resp. ako je uvedené v dôvodovej správe k ust. § 92 ods. 8 ZoB „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“) predstavuje len splatné pohľadávky banky a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere. Na základe uzavretej zmluvy o úvere vznikol medzi postupcom, ako bankou, a žalovaným, ako jej klientom, obchodnoprávny záväzkový vzťah, ktorého obsahom bol záväzok postupcu na požiadanie žalovaného poskytnúť v jeho prospech dohodnutú sumu peňažných prostriedkov a záväzok žalovaného poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Vrátenie týchto peňažných prostriedkov s úrokmi si postupca a žalovaný dojednali v pravidelných mesačných splátkach. Je nesporné, že peňažný záväzok (dlh) žalovaného vznikol už splnením záväzku postupcu, t. j. peňažný záväzok žalovaného vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaného. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobca na základe uvedeného považoval za absurdné, ak súd pod pojmom „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“ rozumie v prípade vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (dlhu) zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobcu predstavuje zostatok dlhu žalovaného, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaného, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejмый aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 ZoB bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať (nakoľko predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením), a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať.

23. Podľa žalobcu bolo v konaní nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (ako vyplýva z platobnej histórie úveru, žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr

od mesiaca január 2013, kedy prestal splácať titulom úveru dohodnuté splátky, pričom tieto následne uhradil len čiastočne a k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015, t. j. po viac ako 90 dňoch nepretržitého omeškania s platením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K výzve zo dňa 30.09.2015 žalobca pripojil aj kópiu doručanky, preukazujúcej doručenie tejto výzvy žalovanému. Žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi v okamihu, kedy prestal svoj záväzok splácať spôsobom, akým si to s postupcom dojednal v zmluve o úvere. Postupca ho na splnenie záväzku opakovane vyzval, a preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva.

24. V súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca poukázal na čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX a uviedol, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to priamo v zmluve - v čl. I bode 10 Zmluvy. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Dojednanie vzájomných práv a povinností bankou s jej klientom odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít. Žalobca pritom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v konaniach sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016 a ďalšie.

25. Odvolanie žalobcu smerovalo aj proti výroku o trovách konania. K uvedenému uviedol, že sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 10.433,73 eur s prísl. V dôsledku úhrady sumy vo výške spolu 400 eur po podaní žaloby bola žaloba zobratá čiastočne späť a konanie bolo súdom v tejto časti zastavené. V zastavenej časti konania žalovaný procesne zavinil zastavenie konania a súd mal preto v tejto časti žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania, resp. mal priznať náhradu trov konania podľa pomeru úspechu a neúspechu v konaní. Žalobcovi vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania vzhľadom na vyššie uvedené.

26. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

27. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu, ku ktorým pripojil aj dôkazy preukazujúce doručenie uvedených výziev. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

28. Na základe vyššie uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Žalobca si zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 961,91 eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 625,50 eur a z trov právneho zastúpenia odvolacieho konania vo výške 336,41 eur s DPH. Trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 324,65 eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 11,76 eur s DPH (podanie odvolania).

30. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny. Súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal dokazovanie a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, a to najmä v bodoch 22 až 30. Žalovaný sa nestotožnil právnymi názormi uvedenými v odvolaní týkajúcimi sa otázky podmienky zosplatnenia úveru v zmysle ustanovenia §§ 53 ods. 9 a 565 OZ. Súd prvej inštancie v bode 24 napadnutého rozhodnutia sa s touto otázkou náležite vysporiadal a v skutočnosti žalobca neunesol dôkazné bremeno spočívajúce v tom, aby preukázal, že by mu bola výzva aspoň odoslaná. Žalobca iba tvrdil, že táto výzva bola zaslaná obyčajnou poštou, čo ničím nepreukázal, pričom žalovaný jednoznačne preukázal, že táto výzva mu nebola doručená a z tohto dôvodu súd nemal preukázané podmienky na platné zosplatnenie úveru. V bode 25 súd prvej inštancie súd náležite odôvodnil aj príslušnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podmienky na postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 30.09.2015, ktoré obsahuje aj výzvu na úhradu celého zosplatneného úveru, a ktoré bolo žalovanému doručené, nemožno považovať za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože žalovaný v ňom bol vyzvaný na úhradu dlhu, ktorý v tom čase alebo povinný uhradiť. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav veci a na základe toho zákonne a správne rozhodol, a to vo všetkých výrokoch napadnutého rozsudku.

31. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako zákonný a správny a priznal žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

32. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.11.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je nedôvodné.

33. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

34. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

35. Jedným z podstatných odvolacích argumentov žalobcu bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

36. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

37. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť a dôvodnosť žalobcom uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, ktorá vznikla v súvislosti so zmluvným vzťahom medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými, založeným dňa 26.06.2012 úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 9.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal splácať predmetný úver v pravidelných mesačných splátkach po dobu 120 mesiacov od 20.08.2012 v sume 140,74 eur.

38. Podľa žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa ust. § 524 a nas. Občianskeho zákonníka zo dňa 23.10.2015 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Súd prvej inštancie toto postúpenie však vyhodnotil ako neplatné, z čoho vyvodil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní.

39. K žalobe bola predložená aj výzva zo dňa 09.09.2015, ktorou právny predchodca žalobcu mal žalovanému oznámiť, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 08.09.2015 vo výške 3.103,21 eur a zároveň ho vyzvať, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy na účet č. 5030014473/0900. K predmetnej výzve však žalobca nedoložil doručenkou ani nijako inak nepreukázal, že táto výzva bola žalovanému doručená. Žalovaný doručenie takejto výzvy poprel. Podľa žalobcu bola táto výzva zasielaná bežnou poštovou zásielkou.

40. Zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB hneď v prvej časti prvej vety vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, či i len časti svojho peňažného záväzku. Ak zákon hovorí o omeškaní klienta banky so splnením či i len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nesplnená povinnosť musí rozhodne týkať splatných splátok úveru. Žalobca síce predložil výzvu na úhradu dlžnej sumy adresovanú žalovanému, nepredložil však dôkaz o tom, aby ju pôvodný veriteľ pred postúpením doručil žalovanému.

41. Jednou z príloh k žalobe bolo aj oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 30.10.2015. Doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 žalobca preukazoval podacím hárkom č. D.. Podací hárok však nepovažoval žalovaný za hodnoverný dôkaz o tom, že mu bolo oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 doručené.

42. Žalovaný vzniesol aj námietku premlčania, pričom uviedol, že je pravdou, že dňa 26.06.2012 došlo k uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere medzi zmluvnými stranami - Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaným. V predmetnej zmluve bolo dohodnuté, že úver vo výške 9.000,- eur žalovaný splatí v mesačných splátkach vo výške 140,74 eur vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 20.08.2012. Podľa názor žalovaného došlo k premlčaniu celkom 17 splátok, pretože tieto si žalobca resp. postupca (Slovenská sporiteľňa a.s.) neuplatnili v rámci 3 - ročnej premlčacej lehoty. Žalovaný predložil tabuľku o prehľade toho, kedy podľa jeho názoru došlo k premlčaniu tej ktorej splátky s poukazom na to, že k podaniu žaloby došlo dňa 27.12.2016. Podľa tohto prehľadu celkom došlo k premlčaniu sumy vo výške 2.392,58 eur.

43. Postúpená suma tak mala predstavovať sumu v celkovej výške 11.333,73 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 8.930,- eur, riadneho úroku 2.287,74 eur a z úroku z omeškania vo výške 115,99 eur.

44. Žalovaný do podania žaloby vykonal nasledujúce úhrady v celkovej výške 900,- eur. Všetky úhrady boli započítané na istinu v zmysle znenia žaloby. Zároveň žalovaný uhradil po podaní žaloby nasledujúce úhrady v celkovej výške 400,- eur, preto zobral žalobca žalobu čiastočne späť, o čom konanie bolo zastavené.

45. Na základe zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že závery rozsudku, napadnutého žalobcom sú správne. Aj odvolací súd sa s nimi stotožňuje a odkazuje naň v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

46. Postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Dlžníkovi sa zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy

môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

47. V prejednávanej veci zásadnou otázkou je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ, teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia.

48. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s otázkou postúpenia pohľadávky v tejto prejednávanej veci náležite vysporiadal a tiež sa vysporiadal so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky. Zaslanie výzvy banky na splnenie dlhu a dlžníkovu nepretržité omeškanie po dobu dlhšiu ako 90 dní sú zákonnými podmienkami, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu.

49. Podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

50. V spise sa síce nachádza písomná výzva zo dňa 09.09.2015 adresovaná žalovanému na uhradenie pohľadávky vo výške 3.103,21 eur (č. l. 39 spisu), avšak žalobca v konaní nepreukázal doručenie tejto výzvy žalovanému, teda aby sa predmetná výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Zároveň žalovaný v konaní namietal, že takáto výzva mu doručená nebola.

51. Z uvedeného vyplýva správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. odoslala, resp. doručila žalovanému výzvu na splnenie dlhu, s ktorým bol v omeškaní dlhšie ako 90 dní. Teda v kontexte s odvolacími námietkami žalobcu je potrebné poukázať na správny záver súdu prvej inštancie, že banka nemohla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a teda postúpiť pohľadávku na terajšieho žalobcu platne. To znamená, že žalobca v konaní nepredložil relevantný dôkaz - doručenie výzvy svojho právneho predchodcu žalovanému na splnenie záväzku pred postúpením pohľadávky a toto bez ďalšieho nemôže založiť jeho aktívnu legitimitáciu ako postupníka. Podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Ani v odvolacom konaní nebol predložený dôkaz o tom, že takáto výzva bola doručovaná a aj bola doručená žalovanému. Písomné oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 adresované žalovanému, ktoré žalobca pripojil k žalobe, nie je výzvou, ako má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a ani ju nenahrádza.

52. Ak zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu dôjsť nemohlo. Záver súdu prvej inštancie, že nebol splnený uvedený zákonný predpoklad na postúpenie pohľadávky je tak správny.

53. Vyššie uvedená skutočnosť má za následok nedostatok aktívnej legitimitácie na strane žalobcu uplatňovať bankovú pohľadávku, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil.

54. K odvolacej námietke žalobcu, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili priamo v zmluve v čl. I v bode 10 zmluvy odchýlne od ustanovenia § 92 ods. 8 Zob, odvolací súd konštatuje, že nakoľko znenie bodu predmetného článku umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť.

55. Odvolanie žalobcu smerovalo aj proti výroku o trovách konania, kedy žalobca namietal, že v časti nároku na zaplatenie 400,- eur bol v konaní úspešný, keďže žalovaný túto sumu plnil až po podaní žaloby a preto žalobca v tejto časti zbral žalobu späť.

56. Odvolací súd konštatuje, že aj táto odvolacia námietka je nedôvodná. Je pravdou, že žalovaný realizoval úhrady v zastavenej časti konania až po podaní žaloby, avšak pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu by bola žaloba aj v tejto časti zamietnutá, čo by sa premietlo aj do rozhodnutia o trovách konania v neprospech žalobcu.

57. S poukazom na všetky uvádzané dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, lebo odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné.

58. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu bol priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odvolacom konaní neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

59. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).